

Arrest

nr. 56 661 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is zij op 22 oktober 2010 het Rijk binnengekomen en diende ze op 25 oktober 2010 een asielaanvraag in. Uit het Hit Eurodac-document blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds op 20 augustus 2010 te Polen genomen werden.

Op 29 november 2010 richtten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003). Op 1 december 2010 verklaren de Poolse autoriteiten zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 16 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde A. Z. (...) geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar kinderen vroegen op 25.10.2010 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 20.08.2010 asiel vroeg in Polen. De betrokkene beaamde dit tijdens haar verhoor en stelde dat ze vanuit Polen meteen naar Oostenrijk doorreisde. Vandaar reisde ze naar eigen zeggen op 20.10.2010 naar België, waar ze op 22.10.2010 aankwam. De betrokkene is weduwe. Op 29.11.2010 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 01.12.2010 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat ze naar België kwam omdat haar broer in België verblijft (OV 6387490). Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Wat het in België verblijvend familielid betreft merken we op dat dit familielid niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Artikel 8 van Verordening 343/2003, dat uitdrukkelijk betrekking heeft op hereniging van gezinsleden, is dan ook niet van toepassing. Artikel 15 van Verordening 343/2003 laat de behandeling van een asielaanvraag, waarvoor een Lidstaat op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch toe indien er sprake is van hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden. Artikel 15 geeft als voorwaarde voor hereniging echter duidelijk aan dat er sprake moet zijn van "afhankelijke familieleden". Als gronden van afhankelijkheid vermeldt artikel 15(2) ondermeer zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In het geval van de betrokkene wordt echter niet aangetoond dat het omwille van een welbepaalde reden (bv.gezondheid...) noodzakelijk is dat de betrokkene in de nabijheid van haar broer en zijn gezin moet verblijven. De voor de toepassing van artikel 15 vereiste afhankelijkheid werd dan ook niet vastgesteld. We benadrukken dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen nog een beslissing dient te nemen inzake de asielaanvraag van de broer van de betrokkene en dat haar broer dan ook enkel gemachtigd is tot een verblijf in België in het kader van zijn asielaanvraag. Op basis van bovenvermelde vaststellingen en argumenten moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Poolse instanties een inbreuk van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) zou betekenen.

De betrokkene verklaarde dat een oom van haar in Oostenrijk verblijft, maar ook deze persoon kan niet worden beschouwd als gezinslid.

Behalve bovenvermelde personen verklaarde de betrokkene geen andere in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

We benadrukken dat de Poolse instanties op 08.12.2010 instemden met de terugname van de betrokkene en haar kinderen en de behandeling van haar asielaanvraag op grond van artikel 16(1)c, wat betekent dat de Poolse instanties nog geen definitieve beslissing namen inzake de door de betrokkene op 20.08.2010 in Polen ingediende asielaanvraag. Polen ondertekende de Conventie van Genève van

1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen, die strijdig zouden kunnen zijn met artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat Polen de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Polen deze regelgeving respecteert.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene geen attesten of andere elementen aanbrengt, die deze verklaarde gezondheidsproblemen staven. Ook vanuit het opvangcentrum, waar de betrokkene verblijft, werden geen gegevens betreffende haar gezondheid overgemaakt. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikels 3(2), 8 of 15 van Verordening 343/2003.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij stelt ook dat een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar haar vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Polen genomen werd. Ze stelt dat ze haar land heeft moeten ontvluchten wegens problemen gelinkt aan haar broer A.R. die ondertussen vier keer opgeroepen werd voor verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ze meent dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het algemeen bekend gegeven dat Tsjetsjenen, die in hun land om politieke redenen vervolgd werden, die in het verleden lid van de rebellen zijn geweest of die in een direct conflict met de huidige machthebbers verwickeld waren zich in Polen niet meer beschermd voelen. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoeksters vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen.

Aangezien, de verwijderingsbeslissing rust op volgende overwegingen:

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De bestreden beslissing gaat verder en laat gelden:

We merken op dat Polen de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Polen deze regelgeving respecteert.

Terwijl, de bestreden beslissing genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoeksters vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Polen;

Verzoekster diende haar land immers te verlaten omwille van problemen gelinkt aan haar broer, A. R. (...). Deze laatste werd verschillende keren gearresteerd als gevolg van zijn vrienden die deel uitmaken van de rebellengroepering. De asielprocedure van A. R. (...) is momenteel nog hangende bij het CGVS. Dhr. A. R. (...) werd ondertussen reeds vier keer opgeroepen voor verhoor door het CGVS. Er werd op heden nog geen beslissing genomen in zijn zaak, maar het lijkt geen twijfel dat het een ernstige zaak betreft.

Doordat haar broer het land ontvluchtte, werd verzoekster steeds lastiggevallen door de Russische inlichtingendiensten waardoor zij eveneens haar land diende te ontvluchten, samen met haar twee kinderen K., B. (...), geboren te Grozny op 11.01.2004 en K., Z. (...), geboren te Grozny op 25.07.2005. Verweerder houdt in de bestreden beslissing geen rekening met het volgende algemeen gekend gegeven:

Tsjetsjenen die in hun land uit politieke redenen vervolgd werden, die leden van de rebellen in het verleden (langer geleden of recent) zijn geweest of die in een direct conflict met de huidige machthebbers rond de Kadyrov clan verwickeld waren, voelen zich in Polen niet beschermd. Er zijn talrijke berichten van Tsjetsjenen dat ze in asielcentra in Polen door landgenoten of Russen met bedreigingen zijn benaderd en daarop onmiddellijk het land ontvlucht zijn. Tijdens het Oostenrijkse NGO Forum 'Asylforum' in november 2008 in Salzburg, hebben de aanwezige NGO's hun bezorgdheid geuit omtrent talrijke klachten rond onvoldoende bescherming in Polen. Ook in België worden medewerkers van vluchtelingenwerken met deze klachten van Tsjetsjeense asielzoekers geconfronteerd. Polen is een direct buurland van Rusland. Dat Russische inlichtingendiensten in Polen opereren, is geen geheim, net

zomin als het feit dat de Kadyrov regering invloed op de Tsjetsjeense gemeenschap in het land probeert uit te oefenen.

De vrees die verzoekende partij heeft voor vervolging bij een terugkeer naar Polen wordt ook bevestigd in volgend rapport van forumréfugiés van maart 2009, nr 13/091:

En 2008, la situation des demandeurs d'asile en Pologne s'est améliorée. Toutefois, des préoccupations demeurent:

- D'une manière générale, les conditions d'accueil demeurent moins favorable qu'en France et les progrès restent fragiles car ils dépendent encore beaucoup du niveau de la demande et des renvois Dublin.

- Ensuite, les demandeurs d'asile qui sont transférés vers la Pologne dans le cadre de Dublin peuvent être placés en détention, notamment s'ils avaient précédemment enregistré une demande d'asile, parfois pour des périodes très longues (jusqu' à 10 mois). Dans ces cas là, l'accès au système de santé et à une assistance est difficile et l'accès à l'éducation n'est pas assuré pour les enfants.

- La Pologne compte une importante communauté tchétchène qui est fortement marquée par le contexte de violence que connaît leur région d'origine. Si aucun assassinat ou enlèvement n'a jusqu' alors été documenté comme ce fut le cas en Autriche par exemple, des cas de violence et de racket ont été signalés. De fait, la sécurité de certains ressortissants tchétchènes, notamment de ceux qui bénéficieraient d'une attention médiatique ou qui engageraient des actions politiques ou juridiques à l'encontre du régime actuellement en place en Tchétchénie, pourrait être menacée.

Pour toutes ces raisons, Forum réfugiés estime que:

- les personnes vulnérables ne doivent pas être transférées à destination de la Pologne car ces personnes sont susceptibles de ne pas bénéficier de l'accompagnement indispensable (médical, social et juridique) auquel ils ont droit. De fait, la non disponibilité de cet accompagnement est susceptible d'avoir des conséquences négatives importantes sur la situation des personnes (maladies graves non traitées [...])

- les autorités françaises doivent être attentives à la situation particulière que peuvent connaître certaines familles ou demandeurs d'asile en matière médicale, sociale ou psychologique et évaluer ces besoins au regard du manqué d'expérience et de la faiblesse des moyens actuellement alloués au suivi et à l'assistance des demandeurs d'asile en Pologne. Des carences et manquements existent toujours dans de nombreux domaines du système d'asile polonaise malgré les améliorations constatées et, de ce fait, les personnes ayant des besoins particuliers ne doivent pas être transférées.'

Toegepast op de situatie van verzoekster bestaat er m.a.w. ten eerste een reële kans dat zij gedurende lange periode zal opgesloten worden aangezien zij in kader van de Dublin Verordening naar Polen wordt overgebracht.

Bovendien heeft zij twee minderjarige kinderen die aldus in geval van detentie geen toegang zullen hebben tot onderwijs en andere basisbehoeften.

Tot slot wordt zij gezocht door de Russische inlichtingendiensten omdat haar broer ervan verdacht wordt banden te hebben met de rebellen, waardoor zij riskeert ook in Polen door de inlichtingendiensten achterna gezeten te worden.

De verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoekster maakt aldus op onbetwistbare wijze een schending uit van artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoekster niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

Zodat, de verwijdering naar Polen in strijd is met artikel 3 EVRM en de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekster meent dat de hierboven vermelde bepalingen geschonden zijn omdat de beslissing stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van asielaanvraag zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoeksters vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen. Ze voegt toe dat ze haar land diende te verlaten omwille van problemen gelinkt aan haar broer, A. R. (...), die nog een asielaanvraag hangende heeft in België. Ze stelt dat zij werd lastig gevallen door Russische inlichtingendiensten doordat haar broer het land had verlaten. Ze meent dat de beslissing geen rekening heeft gehouden met het algemeen gekend gegeven dat Tsjetsjenen, die in hun land uit politieke redenen vervolgd werden, die leden van de rebellen in het verleden zijn geweest of die in een direct conflict met de huidige machthebbers verwickeld waren zich in Polen niet meer beschermd voelen.

De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Er werd een verzoek tot terugname gedaan aan de Poolse autoriteiten, hetgeen werd ingewilligd op 1 december 2010. De Poolse autoriteiten gaven daarmee te kennen de asielaanvraag van verzoekster te zullen behandelen, conform artikel 16§1 c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

In de bestreden beslissing werden al deze gegevens opgenomen en er werd zeer duidelijk aangegeven dat er geen concrete basis is om de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen. Immers, haar boer kan niet worden beschouwd als een gezinslid zoals omschreven in artikel 2, i) van de Verordening 343/2003. In casu is er evenmin sprake van afhankelijke familielieden in de zin van artikel 15 van de Dublin II Verordening. Verzoekster weerlegt die motivering niet in haar verzoekschrift.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers in uitvoering van de Dublin II Verordening genomen en er werd ingegaan op alle feitelijke en juridische grondslagen.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten.

Bovendien wijst verwerende partij erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren (cfr RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM, moet verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zal worden terug geleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Verzoekende partij moet hiervoor concrete bewijzen voorleggen.

De verwerende partij is van mening dat algemene en vage stellingen, die geen verband houden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij, niet voldoende zijn om een schending van artikel 3 EVRM te bewijzen. Verzoekster moet aantonen met feiten en elementen die haar persoon betreffen, dat er risico op zulke gevaren bestaat. Zulks is in casu niet gebeurd.

Uit niets blijkt dat de terugname van verzoekende partij door Polen niet mogelijk is, of dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

"Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 21 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). "(RVV, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

Het enig middel is niet ernstig."

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, dat de verzoekende partij verklaarde dat haar broer in België asiel aangevraagd heeft, dat het volgen van de verzoekende partij in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties, dat haar broer niet als een familielid in de zin van artikel 2.i van de Verordening 343/2003 kan beschouwd worden, dat artikel 8 van de Verordening 343/2003 ook niet van toepassing, dat de voor de toepassing van artikel 15 van de Verordening 343/2003 vereiste afhankelijkheid in casu ook niet wordt vastgesteld, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de broer van de verzoekende partij nog niet als vluchteling erkend heeft, dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht naar Polen een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM, dat de oom van de verzoekende partij die in Oostenrijk verblijft niet als gezinslid beschouwd kan worden, dat de verzoekende partij geen andere familieleden in België of in een andere Europese lidstaat heeft, dat Polen de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend heeft, dat Polen als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België, dat Polen de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers in nationale wetgeving omzette, dat Polen onafhankelijk beroepsinstanties kent, dat indien nodig voorlopige maatregelen aan het Europees Hof voor de Rechten van de mens gevraagd kunnen worden, dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties uitte, dat ze geen melding maakte van feiten, of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen, die strijdig zouden kunnen zijn met artikel 3 EVRM, dat de verzoekende partij verklaarde gezondheidsproblemen te hebben maar dat ze geen attesten of andere elementen aanbrengt om haar verklaringen te staven, dat er geen elementen aanwezig zijn om te stellen dat een overdracht naar Polen in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM, dat er

geen grond is om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Verordening 343/2003 en dat de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet genomen.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of van de bevoegde staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de minister of van de bevoegde staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu werd Polen als verantwoordelijke lidstaat aangeduid, daar de vingerafdrukken van de verzoekende partij daar reeds op 20 augustus 2010 genomen werden en ze volgens haar eigen verklaringen een asielaanvraag in Polen ingediend heeft. Bijgevolg is Polen de verantwoordelijke lidstaat en is ze verplicht om overeenkomstig artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 de verzoekende partij over te nemen. Dit artikel bepaalt:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaald voorwaarden terug te nemen;”

Het gegeven dat de verzoekende partij dezelfde dag naar Oostenrijk gereisd is en daar geen asielaanvraag ingediend heeft, verandert niets aan het gegeven dat in casu toepassing diende gemaakt te worden van artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003.

Voorts kan de verzoekende partij haar argumenten aangaande de ‘vrees voor vervolging’ niet dienstig aanvoeren. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoorde-

lijk is voor de behandeling van haar verzoek. In casu is dit met toepassing van de Europese regelgeving Polen.

Tijdens het Dublininterview op 25 november 2010 heeft de verzoekende partij verklaard dat ze in België asiel wou aanvragen omdat haar broer in België woont. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij dit niet verder gepreciseerd heeft. Ook heeft ze niet aangegeven dat ze zich met haar broer wou herenigen en dat haar vluchtmotief uit de Russische Federatie verband houdt met het vluchtmotief van haar broer. Al deze gegevens konden door de verwerende partij evenmin vermoed worden, des te meer nu de verzoekende partij verscheidene maanden in Oostenrijk verbleven heeft, vooreer naar België af te reizen. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd geantwoord op de door de verzoekende partij bijgebrachte gegevens omtrent de aanwezigheid van haar broer in België. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *“Wat het in België verblijvend familielid betreft merken we op dat dit familielid niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Artikel 8 van Verordening 343/2003, dat uitdrukkelijk betrekking heeft op hereniging van gezinsleden, is dan ook niet van toepassing. Artikel 15 van Verordening 343/2003 laat de behandeling van een asielaanvraag, waarvoor een Lidstaat op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch toe indien er sprake is van hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden. Artikel 15 geeft als voorwaarde voor hereniging echter duidelijk aan dat er sprake moet zijn van "afhankelijke familieleden". Als gronden van afhankelijkheid vermeldt artikel 15(2) ondermeer zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In het geval van de betrokkene wordt echter niet aangetoond dat het omwille van een welbepaalde reden (bv.gezondheid...) noodzakelijk is dat de betrokkene in de nabijheid van haar broer en zijn gezin moet verblijven. De voor de toepassing van artikel 15 vereiste afhankelijkheid werd dan ook niet vastgesteld. We benadrukken dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen nog een beslissing dient te nemen inzake de asielaanvraag van de broer van de betrokkene en dat haar broer dan ook enkel gemachtigd is tot een verblijf in België in het kader van zijn asielaanvraag. Op basis van bovenvermelde vaststellingen en argumenten moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Poolse instanties een inbreuk van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) zou betekenen.”* Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 3 van het EVRM aan. In haar verzoekschrift geeft ze haar vluchtmotieven weer en stelt ze dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het algemeen gekend gegeven dat Tsjetsjenen die in hun land om politieke redenen vervolgd werden, die in het verleden lid van de rebellen zijn geweest of die in een direct conflict met de huidige machthebbers rond de Kadyrovclan verwickeld waren, zich in Polen niet beschermd voelen. Om deze argumentatie te onderbouwen, verwijst de verzoekende partij naar één rapport van forumréfugiés van maart 2009, nr. 13/09.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht,

rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze tot een dergelijke groep behoort.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om ten gepastem tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het algemeen gekend gegeven dat Tsjetsjenen die in hun land om politieke redenen vervolgd werden, die in het verleden lid van de rebellen zijn geweest of die in een direct conflict met de huidige machthebbers rond de Kadyrovclan verwickeld waren, zich in Polen niet beschermd voelen. Om deze argumentatie te onderbouwen, verwijst de verzoekende partij naar één rapport van forumréfugiés van maart 2009, nr 13/09. Voorts stelt de verzoekende partij dat zijzelf door de Russische inlichtingendienst wordt gezocht.

Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift.

In casu kan de verwerende partij bij gebrek aan enige indicatie niet verweten worden de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven. De verzoekende partij verwijst slechts naar één rapport van forumréfugiés van maart 2009, dat steunt op gegevens van 2008 en waarbij zij nalaat de actualiteitswaarde ervan aan te tonen. Ook door te verwijzen naar dit rapport maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met een algemeen gekend gegeven. Voorts verwijst de verzoekende partij in algemene en vage termen naar een bezorgdheid omtrent de bescherming in Polen die werd geuit tijdens een Oostenrijks ngo-forum "Asylforum". Hiervan brengt de verzoekende partij geen nadere gegevens bij, waardoor deze verklaringen en beweringen niet nader bekeken kunnen worden.

De Raad dient derhalve te besluiten dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens, dat de gegevens niet correct werd beoordeeld of de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. In casu maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De verzoekende partij voert ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken, zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat de behandeling van haar aanvraag vooralsnog volgens een administratieve en niet volgens een juridische procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124 957).

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN